

Oriol Baylina

Lidia Heredia, al plató de TV3 des d'on presenta el "Telenotícies migdia" de dilluns a divendres.

“Als joves que volen ser periodistes, els animo a posar-s’hi i a estar disposats a treballar molt”

Als 17 anys, ja feia ràdio a Ràdio Ciutat de Badalona, el mitjà on va tenir el seu primer contacte amb el periodisme i on va fer des de tècnica fins a conductora d'un espai matinal. D'aquí va saltar a la Cadena SER de Barcelona, a Tele 5 Catalunya i a TV3, on fa més de deu anys que treballa. Programes com “En directe”, els informatius del 3/24, “Els matins” i, més recentment, “Banda ampla” han fet de Lidia Heredia (Badalona, 1971) una de les periodistes més versàtils de la televisió autonòmica catalana. La platja de la seva ciutat, l'escola on va passar la seva infantesa i el plató dels informatius de TV3 són els escenaris on es desenvolupa aquesta entrevista i que emmarquen una llarga conversa que permet fusionar el personatge mediàtic amb el privat. Amb idees clares i paraula profusa, Lidia Heredia ens parla del present i el futur de la seva professió, de la seva trajectòria professional i de com veu el món del trànsit i les polítiques de prevenció d'accidents.

Vas començar de molt jove a exercir el periodisme. Lidia Heredia és periodista de vocació?
Pel que m'expliquen els meus pares, jo de petita em posava a fer retransmissions d'esdeveniments, feia discursos, per exemple imitant personatges coneguts com Jordi Pujol... Vaja, que m'agradava escenificar. Ah!, i també m'agradava molt escriure. Recordo que primer vaig voler ser veterinària, després advocada, després psicòloga i després ja periodista. Quan vaig haver d'escollir la carrera, ho tenia clar: periodisme, tot i que la facultat la vaig trepitjar poc perquè als matins treballava a la ràdio, primer a l'emissora municipal de Badalona i després a Ràdio Barcelona, però la carrera me la vaig treure bé.

Quins són els teus mestres de professió?
La majoria no són periodistes coneguts. M'ha marcat molta gent... caps de Ràdio Ciutat de Badalona, Ràdio Barcelona, Tele 5 i TV3. Tenir un cap sempre t'ensenya coses. I fins i tot dels que m'hagin pogut marcar negativament, també n'he après. De coneguts, per exemple, quan Iñaki Gabilondo venia a la Ser

de Barcelona —on jo treballava— a fer el seu programa era un moment que m'agradava veure com a espectadora, o treballar amb Josep Cuní també ha estat una experiència fantàstica.

I per cert, com veus la situació actual del periodisme, sacsejat també per la crisi econòmica?

La veig com la de tots els sectors. La precarietat no és bona per a cap feina, ni per al treballador del supermercat ni per al periodista. Tot i així, jo em nego a ser pessimista. Algun cop que he anat a la facultat de periodisme i parlo amb els estudiants, els animo a posar-s'hi i a estar disposats a treballar molt, aprofitant totes les oportunitats. Quan jo vaig començar en aquest món també vaig tenir feines precàries. A més és molt important tenir actitud, les coses s'aprenen però l'actitud la tens o no la tens.

Creus que la crisi i les retallades acaben tenint conseqüències en la qualitat final dels treballs i continguts periodístics?

 Elena López

Lidia Heredia, periodista

Per veure el vídeo sobre l'entrevista a la Lidia Heredia:

infotransit.gencat.cat

“Miro enrere i tinc un punt de satisfacció i d'orgull, i la tranquil·litat d'haver fet camí a poc a poc i molt honestament”

“Crec que les xarxes socials han donat encara més utilitat a la informació viària”

“És trist que ens hagin de tocar la butxaca perquè reaccionem davant la xacra dels accidents de trànsit”

Amb quants anys et vas treure el carnet de conduir?

Em vaig treure el carnet amb 18 anys. Les pràctiques les vaig aprovar a la primera i la teòrica crec que a la segona.

El trànsit ha condicionat algun aspecte de la teva vida?

Sí, l'ha condicionat durant molt temps en relació amb la feina pel fet d'haver-me de desplaçar per anar a treballar i d'haver de dependre del cotxe a causa dels horaris laborals. Sempre que he canviat d'horari a la feina m'he plantejat si trobaria caravana o no, o quan trigaria a fer el trajecte.

Quan et trobes en una retenció, com actues?

Faig feina... De vegades prenc notes del que escolto als informatius de la ràdio, em quedo amb el nom d'algú que entrevisten... i fins i tot algun cop he fet alguna trucada (amb el mans lliures) per informar d'alguna notícia. Per exemple, si he vist alguna columna de fum o he escoltat ambulàncies, he trucat a la redacció per avisar que passava alguna cosa fora del normal.

Què opines de la informació viària?

Per a mi és molt útil. A més crec que les xarxes socials li han donat encara més utilitat, per exemple amb les piulades que envia la gent per col·laborar a través de Twitter.

I de les campanyes de publicitat de trànsit?

Jo voldria pensar que són útils però si el pes de la realitat (les xifres de sinistralitat) no aconsegueix conscienciar la gent sobre la xacra que suposen els accidents de circulació, no sé si ho aconseguirà una campanya. Crec que l'educació és bàsica i també tinc la sensació que la sanció funciona; els radars i els límits de velocitat contribueixen per exemple a millorar els índexs de sinistralitat. És trist que ens hagin de tocar la butxaca perquè reaccionem. Seria molt millor que tots apliquéssim el seny. Sembla que només amb l'educació no s'aconsegueix combatre els accidents de trànsit i, per tant, s'ha de complementar d'alguna manera.

Com et defineixes com a conductora?

Sóc molt prudent, no m'agrada córrer. El cotxe és una eina al meu servei. Els cavalls no m'exciten. Intento agafar el cotxe el menys possible, per Badalona mai. Tot el que es pugui fer caminant, millor; ni amb vehicle privat ni amb transport públic.

Alguna vegada has sentit por al volant?

No m'agrada gens conduir de nit. Alguna vegada he tingut son i he parat perquè m'ha fet por adormir-me. També de vegades m'adono que condueixo per la ronda i no sóc conscient d'haver fet el trajecte. Entre que fa molts anys que faig el mateix recorregut i que escolto la ràdio o mantinc alguna conversa amb el mans lliures... això vol dir que no estàs amb els cinc sentits al volant. Això sí que m'espanta.

La periodista en una aula de l'escola badalonina Gitanjali, on va estudiar des dels tres anys fins que va acabar l'EGB.

És clar que sí, tot i que fer les coses bé no sempre és qüestió de diners. També és cert que moments com els que estem vivint serveixen per reflexionar si s'estava gastant de manera massa alegre. Cal trobar un punt d'equilibri, denunciar en la mesura que es pugui que la manca de diners rebaixa la qualitat però alhora exigir-nos que amb menys recursos la feina també ha de sortir bé.

Vas tenir el teu primer contacte amb el periodisme a Ràdio Ciutat de Badalona, que recentment ha patit l'acomiadament de gran part de la plantilla i la reducció de les hores d'emissió. Com veus la situació actual que viuen alguns mitjans de comunicació locals?

És una llàstima la situació en què es troben perquè hi ha molta gent que els utilitza per informar-se del seu entorn més proper i també perquè són grans planters de periodistes. A la ràdio municipal de Badalona recordo que vaig posar discos, gravar falques musicals, vaig fer de conductora d'un programa, d'informatius, de tècnica... en tinc molts bons records. La desaparició de mitjans locals no fa cap favor a la professió. Gairebé tots els professionals han passat per un mitjà local, són feines en les quals has de fer de tot, et donen versatilitat i això és molt bo.

El present de la professió també implica parlar d'un nou model de periodisme on tenen un pes molt important les noves tecnologies, com les xarxes socials. La reflexió, l'anàlisi, el rigor, la informació de qualitat estan garantides en aquestes noves plataformes?

Les xarxes socials és possible que fomentin les declaracions menys reflexives, més "epidèrmiques", però jo entenc que el mitjà no ha de ser un obstacle ni una garantia de bon o mal periodisme, l'important és el que s'explica. L'entorn és cada vegada més complex, ara hi ha més mitjans i els que som transmissors ens hem d'esforçar més en assegurar-nos que el que estem explicant és fiable i es correspon amb la realitat.

Quin mitjà prefereix Lúcia Heredia per estar ben informada?

Utilitzo sobretot la ràdio perquè em desplaço

amb cotxe per anar a treballar i aprofito per posar-me al dia escoltant les notícies. Fins i tot de vegades prenc notes i després ho comento a la redacció. Faig escaletes, em quedo amb el nom d'algú que entrevisten en algun programa... Per aprofundir més, prefereixo els diaris, i els caps de setmana m'agrada submergir-me més en els articles i llegir també els suplementos de la premsa. Les xarxes socials les utilitzo, però no per mi mateixa: tafanejo el Twitter del meu home, per exemple. Jo no tinc Facebook ni Twitter.

Mirem ara el futur. Què et queda pendent per fer com a periodista? Algun repte?

Jo sóc poc ambiciosa professionalment. Sempre he anat fent amb el que m'he anat trobant. Com que el destí no m'ha anat malament prefereixo no marcar-me grans fites. M'agrada viure el moment. Posats a buscar un repte, potser em decantaria per fer alguna tasca que no he fet, com treballar en algun projecte a llarg termini, però no sé si ho sabria fer... Sincerament, no tinc gaire clar quines són les meves expectatives. El que sé és que la meua feina m'agrada. Miro enrere i tinc un punt de satisfacció i d'orgull, i la tranquil·litat d'haver fet camí a poc a poc i molt honestament.

Com és la Lúcia Heredia quan arriba a Badalona i està amb la seva família?

Porto una vida bastant tranquil·la. Intento anar a buscar els meus fills sempre que puc, portar-los a les activitats extraescolars. Badalona és una ciutat que ha sabut obrir-se al mar i ens dóna la possibilitat de venir sovint a la platja. La tinc al costat de casa i l'aprofito molt. Intento fer-ho tot a peu, m'agrada anar a comprar al mercat i si puc vaig al gimnàs un cop a la setmana tot i que sóc bastant mandrosa.

T'agrada que la gent et reconegui pel carrer? Com vius la popularitat televisiva?

La gent en general és molt amable i discreta. Fins i tot hi ha persones que em trobo pel carrer que em feliciten per la feina feta i això és molt gratificant.

Un dels racons de Badalona preferits per la presentadora de TV3 és la platja, on acostuma a passar llargues estones en família.

La meva jornada comença...

A les 7 h del matí, dutxa ràpida i sense esmorzar agafo el cotxe i vaig cap a TV3 amb el temps molt just. De les 8.30 h a les 9 h mirem els diaris i fem una reunió de les previsions del dia. A les 9.30 h l'equip d'edició fem una escaleta dels temes que sortiran al TN. Cap a les 10.30 h entro a perruqueria i maquillatge. Cap a les 12.00 h decidim amb la redacció d'informatius els temes que definitivament entraran al "Telenotícies migdia". Després preparam el sumari de les notícies i a les 14.30 h comença l'informatiu. Acabat el programa, marxo a les 16 h a buscar els meus fills i continuo amb l'altra jornada laboral, la de la tarda.

Una afició...

Ara he tornat a llegir, tinc els nens més grans i tinc més temps per a la lectura. També m'agrada anar a la muntanya i ballar. He fet ballet clàssic però també m'agrada ballar a la pista. Ballar és per a mi una manera de desconnectar. I... *tirar-me* a la platja sense fer res, prendre una cervesa amb els amics i menjar. Sóc molt de vida.

Un llibre...

Els últims que he llegit: *Primavera, estiu, etcètera*, de Marta Rojals, i el *Jo confesso*, de Jaume Cabré. També recomano un llibre de contes, *Massa felicitat*, d'Alice Munro, que parla de l'ànima humana.

Els diaris que acostumes a llegir...

Intento llegir-los tots. Per a temes d'inter-nacional, m'agrada *El País*; per a temes de política catalana o més de casa, *El Periódico* i *La Vanguardia*. Últimament les pàgines d'economia són imprescindibles. Sóc una mica infidel amb els diaris, no em caso amb ningú. D'articulistes, prefereixo Enric Juliana, Sergi Pàmies, Quim Monzó, David Trueba.

Un lloc per perdre't...

El cap de Creus.

Una mania...

No sóc gens maniàtica. Potser l'única és que em toco sovint els cabells i les celles.

Un plat...

La pasta i l'arròs. Podria viure només menjant pasta.

Programes de la tele que veies quan eres petita...

Recordo "Terra d'escudella", "Heidi", "Mazinger Zeta", "Comando G", "La casa de la pradera", "Tres i l'astròleg", "Vostè jutja", "Tres pics i repicó", "Plàstic", i els que no em deixaven veure com per exemple "Raíces". Ah, i recordo el dia que a casa meva vam tenir per primera vegada televisió en color.

Ser feliç és...

La capacitat d'adaptació, saber valorar el que tens i també saber dir que no en tots els àmbits (personals, familiars, laborals). Ser feliç també és la capacitat de poder gaudir aquí i ara i no planificar el futur i pensar què faràs.... A mi em funciona com a recepta de felicitat a petites dosis.